



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **S. M.**, zastoupen JUDr. Vítem Vohánkou, advokátem, se sídlem Na Zámecké 457/5, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 6. 2008, č. j. 1 Cad 40/2005 – 184,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Ustanovenému zástupci stěžovatele JUDr. Vítu Vohánkovi, advokátu, **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování v řízení o kasační stížnosti ve výši 1904 Kč. Odměna mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojil proti rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 3. 6. 2008, č. j. 1 Cad 40/2005 – 184 (dále jen „napadený rozsudek“), jímž městský soud zamítl žalobu stěžovatele proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 5. 2005, č. j. 2004/62909-442 (dále také „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Úřadu práce v Šumperku (dále také „úřad práce“) ze dne 6. 12. 2004, č.j. SUB-3625/2004-ZD-KUNERT, jímž byl stěžovatel vyřazen ke dni 1. 10. 2004 z evidence uchazečů o zaměstnání.

V **žalobě** proti napadenému rozhodnutí žalovaného stěžovatel uvedl, že rozhodnutí žalovaného je zmatečné a bylo vydáno po lhůtě stanovené zákonem. O skutečnostech uvedených v rozhodnutí mu nebylo nic známo a žádné rozhodnutí neobdržel. Žalovaný podle jeho názoru dále ignoroval jeho vyjádření ze dne 13. 5. 2005 a od počátku řízení mu odepřel právo na advokáta a právo jednat před správním orgánem prvního a druhého stupně. Správní orgány porušily podle jeho názoru správní řád. Stěžovatel se domnívá, že není zabezpečen dle Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a nepobírá žádnou finanční dávku. Údajně tak byla porušena jeho práva uvedená v čl. 26, čl. 30 odst. 1, 2, čl. 37 odst. 2, 3, čl. 38 odst. 2 a čl. 6 odst. 1, a konečně čl. 1 a čl. 3 odst. 3 Listiny. Proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Městský soud žalobu zamítl napadeným **rozsudkem**. V odůvodnění nejprve shrnul žalobu, vyjádření žalovaného i obsah správního spisu. Při právním hodnocení věci vyšel z ustanovení § 25 odst. 2 písm. f) zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o zaměstnanosti“), podle něhož se uchazečem o zaměstnání nemůže stát fyzická osoba, která je plně invalidní podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Podle ustanovení § 30 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti platí, že úřad práce rozhodnutím vyřadí z evidence uchazeče o zaměstnání, jestliže nastala některá ze skutečností bránící k zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, které jsou uvedeny v ustanovení § 25 téhož zákona. Městský soud shledal, že z dokladů založených ve správních spisech bylo prokázáno, že žalobce je plně invalidní ve smyslu § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Úřad práce proto postupoval správně, pokud rozhodl o vyřazení žalobce z evidence uchazečů o zaměstnání v souladu s ustanovením § 30 odst. 1 písm. a) zákona o zaměstnanosti. Městský soud přitom neshledal důvodnou námitku žalobce týkající se porušení zákona při vedení správního řízení. Úřad práce podle názoru městského soudu stěžovatele řádně poučil o všech právech účastníka řízení a byla mu dána možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit ke všem podkladům. Ve vyjádření stěžovatele ze dne 2. 12. 2004 nejsou uvedeny žádné skutečnosti, které by byly důvodem k tomu, aby byl nadále veden v evidenci uchazečů o zaměstnání. Dále městský soud zdůraznil, že podle správního řádu nebyl správní orgán povinen zajistit účastníku řízení právního zástupce, neboť každý účastník správního řízení má právo zvolit si svého právního zástupce a poté je povinností správního úřadu s tímto zástupcem jednat. Ze správního spisu nevyplývá, že by stěžovatel pověřil plnou mocí právního zástupce k zastupování v tomto řízení. Rozhodnutím žalovaného nebyla porušena práva žalobce zakotvená Listinou. Městský soud dále uvedl, že podle čl. 30 mají občané právo na přiměřené hmotné zabezpečení ve stáří a při nezpůsobilosti k práci, jakož i při ztrátě živitele. Žalobce, který byl uznán plně invalidním podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, má nárok na hmotné zabezpečení podle zákona o důchodovém pojištění. Nemůže však být veden nadále v evidenci uchazečů o zaměstnání podle zákona o zaměstnanosti. Z těchto důvodů městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

V **kasáční stížnosti** proti napadenému rozsudku stěžovatel požadoval jeho zrušení z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Stěžovatel zejména uvedl, že ke dni 21. 11. 2004 byl veden v evidenci úřadu práce, a proto ho dne 30. 9. 2004 nemohl nikdo „vyhodit.“ V evidenci byl od 13. 4. 1993 jako strojvedoucí, k čemuž dodal, že kdyby byl veden se změněnou pracovní schopností, tak by ho úřad práce nemohl

„vyhodit“. Tvrdil, že ve věci jeho zdravotního stavu nebyla vedena žádná správní řízení a žádné rozhodnutí neobdržel. Rovněž požádal o odkladný účinek kasační stížnosti.

V doplnění kasační stížnosti ustanoveným zástupcem je uvedeno, že stěžovatel se domnívá, že nemohl být z evidence uchazečů o zaměstnání ke dni 1. 10. 2004 vyřazen, když ještě dne 22. 11. 2004 v ní byl úřadem práce veden. Dále stěžovatel uvádí, že nebyl předložen důkaz o tom, že správní orgán vedl vůči žalobci správní řízení a následně vydal rozhodnutí, kterým by byl žalobce shledán plně invalidním a že mu bylo toto rozhodnutí doručeno. Po odebrání důchodu v roce 1993 byl žalobce veden na úřadu práce jako strojvedoucí, nikoliv jako částečně invalidní důchodce. Stěžovatel poukázal na to, že nebyl v řízení před městským soudem zastoupen advokátem a požaduje, aby bylo nařízeno jednání.

Ze správního spisu úřadu práce a žalovaného Nejvyšší správní soud zjistil následující skutečnosti.

Ze záznamu o jednání ČSSZ v Olomouci ze dne 9. 3. 2001 plyne, že stěžovatel byl uznán od 1. 1. 2001 plně invalidním podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., neboť pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti byl podle přílohy č. 2 k vyhl. č. 284/1995 Sb., kap. V., pol. 2 c) stanoven na 70 %. Stěžovatel byl u tohoto jednání přítomen. Záznam o jednání odmítl podepsat. KLP byla stanovena na leden 2003. Plná invalidita stěžovatele byla konstatována i v záznamu o jednání OSSZ Šumperk ze dne 30. 8. 2001 v rámci mimořádné kontroly plné invalidity. KLP byla stanovena na červen 2003.

Z rozhodnutí ČSSZ ze dne 27. 10. 2003 vyplývá, že stěžovateli byla zastavena výplata částečného invalidního důchodu od 2. 12. 2003, protože se nepodrobil vyšetření zdravotního stavu a byl na možnost zastavení výplaty důchodu upozorněn.

Z potvrzení vydaného Úřadem práce v Šumperku ze dne 22. 11. 2004 vyplývá, že stěžovatel byl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání ode dne 13. 4. 1993, přičemž mu nebylo přiznáno hmotné zabezpečení uchazeče o zaměstnání z důvodu nesplnění podmínky celkové doby předchozího zaměstnání v délce alespoň 12 měsíců v posledních třech letech před podáním žádosti o zprostředkování zaměstnání.

Ve spise je založeno oznámení o zahájení správního řízení ze dne 29. 11. 2004, č. j. SUB-469/1993-ZD-KUNERT, které bylo dle přiložené doručenky převzato stěžovatelem dne 2. 12. 2004. Zároveň s tímto oznámením byl stěžovatel poučen o tom, že může nahlédnout do spisu a vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Na tuto výzvu stěžovatel reagoval přípisem ze dne 3. 12. 2004.

Úřad práce v Šumperku rozhodnutím č. j. SUB-3625/2004-ZD-KUNERT, ze dne 6. 12. 2004, vyřadil stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání ode dne 1. 10. 2004. V odůvodnění uvedl, že podle ustanovení § 25 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti se nemůže stát uchazečem o zaměstnání fyzická osoba v době, po kterou je plně invalidní podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. Proto stěžovatel nesplňoval podmínku stanovenou zákonem pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání.

Na základě odvolání podaného stěžovatelem přezkoumal prvoinstanční rozhodnutí žalovaný v odvolacím řízení. Vyžádal si informaci o zdravotním stavu stěžovatele od ČSSZ, referátu lékařské posudkové služby Šumperk. Ze sdělení ze dne 28. 4. 2005 tohoto orgánu vyplývá, že podle posouzení zdravotního stavu stěžovatele ze dne 9. 3. 2001 byl stěžovatel shledán plně invalidním s datem vzniku invalidity 1. 1. 2001. Pracovníci Psychiatrické léčebny ve Šternberku sepsali se stěžovatelem žádost o plný invalidní důchod, ale stěžovatel ji odmítl podepsat. Proto nadále pobíral pouze částečný invalidní důchod. Plná invalidita byla u stěžovatele potvrzena při mimořádné kontrolní prohlídce dne 30. 8. 2001 na Okresní správě sociálního zabezpečení Šumperk (dále také „OSSZ“). Další kontrolní prohlídka v červenci 2003 již nebyla uskutečněna pro stěžovatelovu nespolupráci. Z toho důvodu byla stěžovateli zastavena výplata částečného invalidního důchodu ke dni 2. 12. 2003. V závěru tohoto sdělení je uvedeno, že stěžovatelův zdravotní stav po stránce posudkové pravděpodobně stále odpovídá plné invaliditě podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 5. 2005, č. j. 2004/62909 – 442, bylo odvolání stěžovatele zamítnuto a bylo potvrzeno napadené rozhodnutí úřadu práce. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že z předložené spisové dokumentace vyplývá, že úřad práce postupoval v souladu se zákonem. Žalovaný vycházel ze sdělení OSSZ ze dne 5. 11. 2004, z něhož vyplynulo, že zdravotní stav jmenovaného odpovídal plné invaliditě. V důsledku této skutečnosti a v důsledku změny zákona, který s účinností od 1. 10. 2004 nepřipouští vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání občana, který je plně invalidní podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, proto úřad práce zahájil řízení o vyřazení stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání. Stěžovatel byl poučen o svém právu nahlédnout do spisu a možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, které využil a zaslal úřadu své písemné vyjádření k zahájenému správnímu řízení. Žalovaný celou záležitost prověřoval písemným dotazem u ČSSZ, úseku lékařské posudkové služby – referátu LPS Šumperk. Podle sdělení ze dne 28. 4. 2005 žalovaný zjistil, že stěžovatel v současnosti žádný invalidní důchod nepobírá, i když po stránce posudkové pravděpodobně stále jeho zdravotní stav odpovídá plné invaliditě podle ustanovení § 39 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění. K tomuto sdělení se stěžovatel písemně vyjádřil, ale nesdělil žádné skutečnosti, které by byly pro posouzení celé záležitosti podstatné. Žalovaný neshledal důvodnými ani další námitky odvolatele týkající se údajné nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Ve správním řízení podle jeho názoru postupoval úřad práce v souladu se správním řádem. Odvolatel měl možnost vyjádřit se k podkladům řízení, přičemž správní orgán nebyl povinen zajistit stěžovateli právního zástupce. Z uvedených důvodů žalovaný odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil.

Žalovaný nevyhověl ani stěžovateli následujícímu návrhu na povolení obnovy řízení a rozhodnutím ze dne 3. 8. 2005, č. j. 2005/31057-442, obnovu řízení nepovolil. Proti tomuto rozhodnutí si stěžovatel podal rozklad.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu i řízení, jež jeho vydání předcházelo, v souladu s § 109 odst. 2 a 3 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neshledal přitom vady, k nimž by musel podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlédnout z úřední povinnosti; vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti, dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

Před samotným posouzením věci Nejvyšší správní soud předesílá, že nevyhověl návrhu stěžovatele na nařízení jednání, neboť v souladu s ustanovením § 109 odst. 1 s. ř. s. se o kasační stížnosti rozhoduje zpravidla bez jednání. Považuje-li to soud za vhodné nebo provádí-li dokazování, nařídí k projednání kasační stížnosti jednání. Tyto podmínky však v posuzované věci nebyly naplněny.

Stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti kasační důvody uvedené pod § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Namítané kasační důvody konkretizoval zejména námitkou, že nemohl být z evidence uchazečů o zaměstnání ke dni 1. 10. 2004 vyřazen, když ještě dne 22. 11. 2004 v ní byl u úřadu práce veden. Z doplnění kasační stížnosti dále vyplývá, že stěžovatel brojí proti tomu, že nebyl v řízení před městským soudem zastoupen advokátem, a požaduje nařídít jednání. Konečně stěžovatel napadl zákonnost průběhu správního řízení před úřadem práce a tvrdil, že nebyl o průběhu správního řízení informován.

Nejvyšší správní soud podřadil uvedené námitky pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. K obecnému významu těchto kasačních důvodů Nejvyšší správní soud k ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. uvádí, že nesprávné posouzení právní otázky může spočívat buď v tom, že soud při svém rozhodování aplikoval na posuzovanou věc jiný právní předpis, než měl správně použít, a pro toto pochybení je výrok soudu v rozporu s příslušným ustanovením toho kterého právního předpisu, nebo v tom, že soudem byl sice aplikován správný právní předpis, avšak nebyl správně vyložen. O nesprávné posouzení právní otázky může jít také tehdy, pokud by byl vyvozen nesprávný právní závěr z jinak správně zjištěného skutkového stavu věci, nebo je sice učiněn správný právní závěr, ale v odůvodnění rozhodnutí je nesprávně prezentován.

Ohledně výkladu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Nejvyšší správní soud uvádí, že se jedná za prvé o situaci, v níž došlo k vadě řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu. Tak je tomu tehdy, pokud skutková podstata je se spisy v rozporu, pokud skutkový materiál, jinak dostačující k učinění správného skutkového závěru, vedl k jiným skutkovým závěrům, než jaký učinil rozhodující orgán. Skutková podstata dále nemá oporu ve spisech, chybí-li ve spisech skutkový materiál pro skutkový závěr učiněný rozhodujícím orgánem, přičemž tento materiál je nedostačující k učinění správného skutkového závěru. Za druhé dopadá tento důvod na situaci, kdy při zjišťování skutkové podstaty byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost a pro tuto vytýkanou vadu měl soud napadané rozhodnutí zrušit. K této situaci Nejvyšší správní soud uvádí, že intenzita porušení řízení před správním orgánem musí být v přímé souvislosti s následnou nezákonností jeho rozhodnutí. Třetí možnost pokrytá citovaným ustanovením § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. se týká nepřezkoumatelnosti rozhodnutí správního orgánu pro

nesrozumitelnost. Nejvyšší správní soud uvádí, že jeho možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí.

K významu kasačního důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. První, tam upravený důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti rozhodnutí) spočívá podle Nejvyššího správního soudu buď v tom, že rozhodnutí vykazuje takové textové a formulační nedostatky, že z obsahu textu není dostatečně zřejmá souvislost s příslušnými podklady pro rozhodnutí, nebo příp. v tom, že i jinak text rozhodnutí obsahuje nejasné, rozporné či jiným způsobem nesrozumitelné údaje. Následující důvod (nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí) je potom třeba spatřovat v tom, že se rozhodnutí neopírá o důvody, které opodstatňují dospět k určitému výroku rozhodnutí a možný dopad je třeba posuzovat vždy ve spojení se zněním konkrétního rozhodnutí. Konečně posledně jmenovaný důvod, tedy že se jedná nepřezkoumatelnost spočívající v jiné vadě řízení před soudem, Nejvyšší správní soud poznamenává, že je třeba její význam posuzovat jako důvod pro zrušení rozhodnutí soudu prvního stupně pouze za předpokladu splnění věty navazující, tedy, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil procesní námitku stěžovatele, že nebyl v řízení před městským soudem zastoupen advokátem, což zřejmě podle jeho názoru vyvolává jinou vadu řízení před soudem mající za následek nezákonnost rozhodnutí soudu o věci samé [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.]. Nejvyšší správní soud v první řadě důrazně připomíná, že stěžovatel byl v řízení před městským soudem zastoupen advokátem JUDr. Vítem Vohánkou, který mu byl městským soudem ustanoven usnesením ze dne 21. 2. 2008, č. j. 1 Cad 40/2005 – 165, které nabylo právní moci dne 6. 3. 2005. Od tohoto dne až do pravomocného rozhodnutí o věci samé byl stěžovatel zastoupen. Pokud stěžovatel svou námitku směřuje k předchozímu průběhu řízení před městským soudem, tj. období 30. 5. 2005 – 6. 3. 2008, pak je třeba konstatovat, že v této části řízení před městským soudem nezpůsobil nedostatek zastoupení stěžovatele vadu řízení mající vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Nejvyšší správní soud totiž tuto právní otázku rozhodoval na základě kasační stížnosti stěžovatele proti usnesení městského soudu ze dne 21. 12. 2007, č. j. 1 Cad 40/2005 – 91, o neustanovení zástupce pro řízení o předmětné žalobě a v rozsudku ze dne 21. 12. 2007, č. j. 4 Ads 54/2007 – 154. V tomto rozsudku dal stěžovateli za pravdu a zrušil usnesení městského soudu o neustanovení zástupce s odůvodněním, že stěžovatel v řízení před městským soudem splňoval podmínku pro osvobození od soudních poplatků a stěžovateli tak měl být ustanoven zástupce z řad advokátů. Tento závazný pokyn městský soud realizoval usnesením ze dne 21. 2. 2008, č. j. 1 Cad 40/2005 – 165. Tímto postupem bylo právo stěžovatele na právní pomoc v řízení před soudem naplněno a zároveň tím byl zhojen i nesprávný postup městského soudu při vydání citovaného usnesení o neustanovení zástupce pro řízení o žalobě. Nejvyšší správní soud dále konstatuje, že ve věci bylo před městským soudem nařízeno jednání (3. 6. 2008), při němž byl stěžovatel zastoupen ustanoveným zástupcem prostřednictvím jeho substituta, a měl tedy příležitost vznést kvalifikované právní námítky týkající se předmětu řízení. Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud neshledal námitku žalobce, že nebyl v části řízení před městským soudem zastoupen advokátem, jako důvodnou.

Další námitka stěžovatele se týká samotného řízení před úřadem práce. Stěžovatel namítá, že nemohl být vyřazen z evidence uchazečů o zaměstnání v souladu s platným právem ke dni 1. 10. 2004, když ještě dne 22. 11. 2004 byl zařazen v evidenci, o čemž vypovídá téhož dne vystavené potvrzení o vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání. Z toho stěžovatel dovozuje nesprávné posouzení právní otázky týkající se stanovení okamžiku, k němuž byl z evidence uchazečů o zaměstnání vyřazen, což by způsobovalo nezákonnost napadeného rozsudku městského soudu. Této námitce Nejvyšší správní soud rovněž nepřisvědčil, a to z následujících důvodů. Ustanovení § 25 odst. 2 písm. f) zákona o zaměstnanosti ve znění do 31. 5. 2005 upravovalo překážku vedení uchazeče o zaměstnání z důvodu plné invalidity podle § 39 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění. Návazně na tuto překážku potom ustanovení § 30 upravovalo mechanismus vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence. Konkrétně v této věci úřad práce uplatnil § 30 odst. 1 písm. a) tohoto zákona, toto ustanovení znělo následovně: *„Uchazeče o zaměstnání úřad práce z evidence uchazečů o zaměstnání rozhodnutím vyřadí, jestliže nastala některá ze skutečností bránících zařazení nebo vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání, které jsou uvedeny v § 25, s výjimkou skutečností uvedených v odstavci 2 písm. a), d) a e).“* Podle ustanovení § 30 odst. 3 věty první téhož zákona dále platilo, že *„vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání se provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odstavcích 1 a 2.“* V posuzované věci je zřejmé, že stěžovatelova plná invalidita byla zjištěna již v roce 2001, konkrétně ke dni 9. 3. 2001. V té době však platný a účinný zákon č. 1/1991 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů, takovou překážku vedení osoby v evidenci uchazečů o zaměstnání neupravoval. Podle původní právní úpravy mohl být plně invalidní uchazeč o zaměstnání veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, ale nesvědčil mu nárok na přiznání hmotného zabezpečení uchazeče o zaměstnání (§ 7 ve spojení s § 14 zákona č. 1/1991 Sb.). Od 1. 10. 2004 však vstoupil v účinnost nový zákon o zaměstnanosti, který přinesl novou právní úpravu této problematiky, která je vyložena výše. Úřad práce proto musel stěžovatele vyřadit z evidence uchazečů o zaměstnání ke dni účinnosti nového zákona o zaměstnanosti, tj. ke dni 1. 10. 2004, neboť od tohoto dne bylo jeho vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání ze zákona vyloučeno. Je zřejmé, že úřad práce nemohl aplikovat ustanovení § 30 odst. 3 tohoto zákona retroaktivně a vyřadit tak stěžovatele z evidence uchazečů o zaměstnání ke dni, k němuž byla prokázána plná invalidita stěžovatele (9. 3. 2001), když to tehdejší platná a účinná právní úprava neumožňovala.

Na okraj věci Nejvyšší správní soud konstatuje, že ani stěžovatelova tvrzení o tom, že nebyl o průběhu správního řízení o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání informován, neobstojí, neboť ze správního spisu je jednoznačně patrné, že stěžovatel byl poučen o svých procesních právech, která realizoval prostřednictvím vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Nejvyšší správní soud tedy dospěl k závěru, že postup úřadu práce i odvolacího orgánu tedy byl prostý jakýchkoliv procesních vad řízení, které by mohly mít vliv na zákonnost rozhodnutí úřadu práce či napadeného rozhodnutí žalovaného (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.).

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji jako takovou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Za této situace Nejvyšší správní soud nerozhodoval samostatně o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti (§ 107 ve spojení s ustanoveními § 73 odst. 2 až 4 s. ř. s.).

s.), a to zejména proto, že odkladný účinek by v posuzované věci ani nemohl být přiznán, neboť nebyly splněny zákonné podmínky (zejména způsobení nenahraditelné újmy stěžovateli). Nejvyšší správní soud navíc připomíná, že rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání je předběžně vykonatelné (§ 143 zákona o zaměstnanosti) a jeho účinky již nastaly ke dni 1. 10. 2004, přičemž napadený rozsudek na tom nic nezměnil. Z toho důvodu postrádá žádost o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti v této věci jakéhokoliv praktického smyslu.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, které mu vznikly. Žalovanému správnímu orgánu, který by jinak měl právo na náhradu nákladů řízení, nevznikly žádné náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti.

Odměnu ustanoveného zástupce stěžovatele Nejvyšší správní soud vyčíslil za dva úkony právní služby po 500 Kč za každý úkon (první porada s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení a podání doplnění kasační stížnosti ze dne 1. 10. 2008 podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) a d) vyhl. č. 177/1996 Sb. ve znění pozdějších předpisů ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 téže vyhlášky, celkem tedy 1000 Kč), a náhrada hotových výdajů podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky po 300 Kč za úkon, celkem tedy 1600 Kč. Nejvyšší správní soud zvýšil vypočtenou odměnu o částku daně z přidané hodnoty, která činí 19% z této částky. Odměna stanovená zástupci stěžovatele tedy činí v celkové výši 1904 Kč a bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. března 2009

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu